

Skarga wniesiona w dniu 27 marca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Bułgarii**(Sprawa C-145/14)**

(2014/C 159/25)

*Język postępowania: bułgarski***Strony***Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Petrowa, E. Sanfrutos Cano)*Strona pozwana:* Republika Bułgarii**Żądania strony skarżącej**

Komisja Europejska wnosi o:

- stwierdzenie, że Republika Bułgarii uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 14 dyrektywy Rady 1999/31/WE ⁽¹⁾ z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów, ponieważ nie przyjęła niezbędnych środków w celu zagwarantowania, że istniejące w kraju składowiska odpadów będą mogły nadal funkcjonować począwszy od dnia 16 lipca 2009 r., wyłącznie jeśli będą spełniały wymogi określone w dyrektywie;
- obciążenie Republiki Bułgarii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W odpowiedziach na uzasadnioną opinię (ostatnie z dnia 16 lipca 2013 r. oraz z dnia 10 lutego 2014 r.) bułgarskie organy państwowe przyznały, że w Republice Bułgarii aktualnie eksploatowanych jest ponad 100 składowisk odpadów, które nie spełniają odpowiednich wymogów, określonych w art. 14 dyrektywy 1999/31/WE.

W konsekwencji Komisja uważa za niezbędne wniesienie sprawy do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w celu stwierdzenia uchybienia zobowiązaniom wynikającym z tego przepisu przez Republikę Bułgarii.

⁽¹⁾ Dz.U. L 182, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 31 marca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Łotewskiej**(Sprawa C-151/14)**

(2014/C 159/26)

*Język postępowania: łotewski***Strony***Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciele: I. Rubene i H. Støvlbæk)*Strona pozwana:* Republika Łotewska**Żądania strony skarżącej**

- Stwierdzenie, że nie można przyjąć, iż zadania notariusza, tego rodzaju jak uregulowane obecnie w systemie prawnym Łotwy stanowią wykonywanie władzy publicznej państwa członkowskiego w rozumieniu odstępstwa ustanowionego w art. 51 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i stwierdzenie w związku z tym, że poprzez wymóg posiadania obywatelstwa dla celów powołania notariusza przepisy Republiki Łotewskiej stanowią dyskryminację ze względu na obywatelstwo zakazaną na podstawie art. 49 traktatu,
- stwierdzenie, że uzależniając powołanie notariusza od spełnienia wymogu posiadania obywatelstwa Republika Łotewska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 49 traktatu,
- obciążenie Republiki Łotewskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi, że wymóg posiadania obywatelstwa dla celów dostępu do zawodu notariusza jest dyskryminujący i stanowi nieproporcjonalne ograniczenie swobody przedsiębiorczości. W związku z tym Republika Łotewska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 49 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Zadania powierzone notariuszowi na mocy przepisów Republiki Łotewskiej nie są ze swej natury związane z wykonywaniem władzy publicznej. W związku z tym wymóg posiadania obywatelstwa dla celów dostępu do zawodu notariusza nie może być uzasadniony poprzez odstępstwo przewidziane w art. 51 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

**Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 23 stycznia 2014 r. w sprawie T-384/09
SKW Stahl-Metallurgie Holding AG, SKW Stahl Metallurgie GmbH przeciwko Komisji Europejskiej,
wniesione w dniu 2 kwietnia 2014 r. przez SKW Stahl-Metallurgie Holding AG, SKW Stahl-
Metallurgie GmbH**

(Sprawa C-154/14 P)

(2014/C 159/27)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszące odwołanie: SKW Stahl-Metallurgie Holding AG, SKW Stahl-Metallurgie GmbH (przedstawiciele: adwokaci Dr A. Birnstiel i Dr S. Janka)

Pozostali uczestnicy postępowania: Gigaset AG, Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

1. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości, w zakresie, w jakim oddala on żądania wnoszących odwołania i uwzględnienie wszystkich żądań podniesionych w pierwszej instancji;
2. posiłkowo, uchylenie zaskarżonego wyroku w części;
3. w dalszej kolejności, posiłkowo, uchylenie grzywien nałożonych na wnoszące odwołanie w art. 2 lit. f) i g) decyzji Komisji Europejskiej z dnia 22 lipca 2009 r., według uznania Trybunału;
4. w dalszej kolejności, posiłkowo, uchylenie zaskarżonego wyroku i odesłanie sprawy do Sądu;
5. w odniesieniu do każdego z żądań opisanych w pkt 1–4, obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszące odwołanie podnoszą zasadniczo cztery zarzuty:

1. Twierdzą one, że wyrok Sądu jest błędny pod względem prawnym i należy go uchylić, gdyż nie wzięto w nim pod uwagę, że w postępowaniu prowadzącym do nałożenia grzywiny strona pozwana naruszyła istotne gwarancje procesowe skarżących, takie jak prawo do bycia wysłuchanym. Utrzymując w mocy ocenę strony pozwanej także Sąd naruszył zasadę proporcjonalności i zakaz przedwczesnej oceny dowodów.
2. Sąd nie wziął także pod uwagę okoliczności, że poprzez swą decyzję i nałożenie grzywien na kilka grup obciążonych odpowiedzialnością podmiotów strona pozwana błędnie zastosowała art. 101 TFUE i naruszyła ciążący na niej obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 296 TFUE, wobec czego także Sąd wydał orzeczenie błędne pod względem prawnym w odniesieniu do zastosowania pojęcia podmiotu gospodarczego i zakresu prawnego obowiązku uzasadnienia.
3. Ponadto w swym wyroku Sąd naruszył zasadę jasności sankcji oraz zasadę indywidualizacji kar i sankcji przez to, że utrzymał w mocy decyzję pozwanej.